కు కల

పూర్ణచంద్రుడు వచ్చాడు _ శశిరేఖ ఏది? వెయ్యి చుక్కలు వచ్చేయి, రేవతి ఏది? సోన హెడ్డీ__సోన బేగం ఎవ్వరూ లేరు; అంతా ఊళ్ళకి వెళ్ళిపోయేరు, తనొక్కడే వుండిపోయేడు. తనూ వెళ్ళిపోతాడు. ఈ ఎమ్మెస్ ఐపోతే_ ఇంకో ఇరవై రోజుల్లో_జీవితంలో పాతిక ఏళ్ళు గడిచాయి. కాని ఈ ఇరవై రోజులూ గడవటమెలా?

అరవిందుకు ఏం లేకపోయినా కష్టంవుండదు. కాని పరిచయంలేని అమ్మాయి లేకపోతే మాత్రం దినం గడవదు

అతను సిగరెట్లు కాల్చడు. స్నేహితులు బలవంతం చేస్తేనే ఎప్పుడేనా కాఫీగాని, హాట్‌డ్రింక్సగాని తాగుతాడు. అతను ప్యూర్ శాఖాహారి. అతనికి దేముడిలోనూ, పద్ధతి ప్రకారం స్థాపించబడ్డ ప్రభుత్వాలలోను, నమ్మకంవుంది. అతనికి కొట్లాటలంటే అసహ్యం.యుద్ధం అంటే పరమ అసహ్యం.

మనుషుల పూర్వ సుకృతాలనుబట్టి సర్వేశ్వరుడు సంఘంలో స్థానాలు ఏర్పరుస్తాడు. ఏ కొద్దిమందికిమాత్రమో పై మెట్టుకుపోవడానికి దేవుడు చెయ్యి అందిస్తాడు, వాళ్లే పైకి పోవాలి. వాళ్ళే పుణ్యాత్ములు.

ఉదాహరణ తనే.

పాత ఫాటోలో మనిషిలాంటి అమ్మ-పిడకలు పెట్టింది-పుణుకులు అమ్మింది-పాలు అమ్మింది, అప్పుడు జీవితం ఒక పీడకల.

ఊరి అవతల ఏపుగా ఎదిగిన చెదపుట్టలాంటి పూరిల్లు-తెగిన నరాలతో అల్లినట్లున్న నులక మంచంలో పడుకున్నప్పుడు సజీవంగా కప్పేస్తున్నట్లున్న కంచుమూతలాంటి పై కప్పు ...నిప్పు మొగ్గలాంటి నూనెదీపం చలించినప్పుడల్లా రక్తకెరటాలు తెల్లుతున్నట్టు కదిలే ఎర్రచీకటి నీడలు__బైట చేతికి తగిలేకాలనాగు పెనుబుసలాంటి చీకటి గాలి చల్లదనం __పులి బగ్గిలలా పండని పొలంలో దున్నిన గీతలు__చేట పెయ్యకు పాలు చేతలేని గేదె కన్నులలోతు__చనిపోయిన చెల్లి చివరిమూలుగులా పై కప్పులో గాలిచేసే ధ్వని......

"నేను ఏమైనా భరిస్తాను, నా కాళ్ళు తీసి-నా కళ్ళు పీకీ-నేను ఏ కొరతఐనా భరిస్తాను. కాని నన్ను ఈ బీదరికపు పాపపు పాళాల్నుంచి-ఈచలి గుహల జబ్బు మూలుగుల నుంచి-ఈ విషపునాగుల పెనుసుళ్ళనుంచి-ఈ గరళపు గోడల విషపు నీడలనుంచి రక్షించు, ఈ నిస్సహాయత నుంచి

కాపాడు"అని అమ్మ చనిపోయిననాడు ఊరవతల అమ్మ వారిని ఎంతో భక్తితో ఎంతో విశ్వాసంతో ప్రార్థించేడు.

అతని దీనాలాపన అమ్మవారు వింది. విని చిన్నప్పుడే రంగ్గం పారిపోయిన తన మేనమామని పంపించింది.

తనకు ఒక్కడే మేనమామ, ఆ మేనమామకి ఒక్కతే ముండ. ఆ ముండకి ఒక్కతే కూతురు ఆతర్వాత ముండగ్గాని మామగ్గాని మరి పిల్లలేరు.

మేనమామ అప్పలస్వామి చిన్నప్పుడే రంగం పారి పోయేడు, అక్కడ అతను కూలీయే చేసేడో ఖూనీలే చేసేడో తెలియదు కాని అతను తిరిగొచ్చేసరికి పెట్టెనిండా డబ్బుంది. గుండెనిండా ఆత్మవిశ్వాసంవుంది. మూడుమైళ్ళ ముందాలో చన వుంది.

అతను కావాలనుకుంటే చెయిర్మెన్ని చప్రాసీ చెయ్య గలడు, చప్రాసీని చెయిర్మెనే చెయ్యగలడు. ఎదుటి పార్టీ లీడరు కొడుక్కి కాళ్ళు చేతులూ విరిపించెయ్యగలడు. వాడు కేసు పెడితే "ముండింటినుంచి గోడ గెంతుతున్నప్పుడు అవి విరిగిపొయేయి" అని పదిమంది ఘరానా మనుషులచేత సాక్ష్యం చెప్పించి మూడు కోర్టులనూ నమ్మించెయ్యగలడు.

కాని ఆ సరోజ గుంటకి సరిఅయిన మొగుడ్ని ("మొగుడంటే యిలాటలాటి అల్లాటప్పయ్యగోడు కాడు") తేలేమోనన్న అతనిభయం అతనిచేత అరవిందును చేరదీయిం చింది. అరవిందును కన్నకొడుకులా చూసుకున్నాడు. తనకు లేని చదువు అతనికి చెప్పించేడు.

"ఆ తల్లి సల్లగజూస్తే వచ్చే ఏ డీపాటికి ఆ మూడు ముళ్ళూ పడవా" అనుకునేటప్పుడు "ఆ దురదృష్టంలేని సరోజ గుంట సచ్చిపోనాది."

సరోజ చనిపోయాక అరవిందు మామకి మరీ సన్నిహితుడైపోయేడు. "ఇక కొడుకైనా కూతురువైనా నువ్వే" అని మామ అతన్ని అంగీకరించేడు.

తన మామ ఫిలాసఫీ అతనికెంతో నచ్చింది.

"నాను బతుకంతా జూయిస్సినాను. నా కరదవయిందేటంటే బతగడానిగ్గావాలసింది డబ్బు. డబ్బుంటే కొండమీద దేవుణ్ణి కొండ దింపీవొచ్చు. కోటలోమనుషుల్ని కోటలోనే కొనీవొచ్చు.

నీకు డబ్బుంటే నీ జొరంవెలాగున్నాదని జడిజీబాబొస్తాడు. నీకుక్క కెలాగుందని కలకటేరొస్తాడు. నువ్వే డబ్బలేని ముష్టెదవ్వి ఐతే నీకు కుక్క డాక్టరుకూడా మందియ్యేడు. నీ కెలాగుందని కట్టుకున్న పెళ్ళాంగూడా అడగదు.

పెపంచంలో మడుసులు రెండే రకాలు.

పొట్టోళ్ళు, పొడుగోళ్ళు—మంచోళ్ళు సెడ్డోళ్ళు—తెల్లోళ్ళు-నల్లోళ్ళు. దేవుణ్ణి నమ్మినోళ్ళు- దేవుడికి దొరకనోళ్ళు - ఆడోళ్ళు మొగోళ్ళు - ముద్దాయిలూ జడిజీలు—డాట్టర్లు పేషెంట్లు...

ఈళ్ళంతా కూడా రెండే రకాలు. డబ్బున్నోళ్ళూ—డబ్బు లేనోళ్ళూ—

పెపంచికంలో ఉన్నవి నేయం_అన్నేయం, దరమం—అదరమం, గాదు లాభం_నష్టం.

అసలు దేఁవుఁడు మనుషుల్ని పుట్టించినప్పడే ఆళ్ళ మద్దెల గిరిగీస్తాడు.

సావుకారుగా పుట్టి, సన్నాసై పోవచ్చుకాని, ముష్టెదవకి మారాజయ్యే యోగం ఉండదు.

అలాగని ఈ బీదెదవలు వూరుకోరు. బీదోడికి నీ మీఁదెప్పుడూ కసే. నిన్ను కిందికి లాగేసీ నీ సిమ్మాసనం ఆడెక్కి పోవడానికే ఎప్పుడూ జూస్తాడు.

అంచేత డబ్బున్న నువ్వు బీదోడుకి ఎప్పుడూ దూరంగానే వుండు బగవంతుణ్ణైనా నమ్ముగాని బీదోడ్ని నమ్మకు. ఆడ్ని ఎప్పుడూ బారకాసులోనే ఉంచు.

ఆడ్ని కిందమెట్టు మీఁద ఉంచడానికి నువ్వేటిజేసినా ఆడికి తెల్సీకు.

బైటకుమాత్తరం_బాహాటంగా నీ బూమిమ్మీద పన్నేసుకో. నీ కారుమీఁదా మేడమీఁదాకూడా పన్నేసుకో. ఈ పన్నులు కట్నకపోతున్నానని బీదరుపు లరు.

నువ్వు కట్టే పన్నులమీఁద గవర్నమెంటు మూడోరాలు నడవదు.

అంజేత బీదోడి తినే కూడుమీఁద పన్నెయ్. ఆడు కాలిసీ సుట్టమీఁద, ఆడు కొనీ అగ్గిపెట్టిమీఁద, ఆడు వొంటిమీఁద, ఇంటిమీఁద, ఆడి పెళ్ళాంకోకమీఁద, ఆడి కొడుకు మందుమీఁద పన్నులేసీ, ఆతరవాత నీసోకులు నువ్వుజూసుకో.

బైటకు మాత్తరం నిన్నూ ఆడ్ని ఆ బగవంతుడే

పుట్టించేడని అన్నా ఆడు పుట్టనప్పుడు ఆ దేఁవుడు సెలవు మీాదున్నాడని సెప్పకు;

బీదోణ్ని ఉంచాలిసిన సోటే ఉంచు."

* * *

మాఁవఁ అతనికి యిలాంటి సలహాలు పెగ్గా పాలతో పోసేడు. అవి అతనికి ఎంతో నచ్చేయి, వాటిని "తూ చా" తప్పకుండా అతను పాటించేడు.

అందుకే అతను మోహన మొహంకూడా చూళ్ళేదు. వకుళ వేపేసేనా చూళ్ళేదు. వాళ్ళకి అందంవుంది. చదువుంది. కాని ఏం లాభం ? డబ్బులేదు.

అతను బీదవాళ్ళనుంచి సభ్యతకి భంగం లేనంత దూరంగా ఉండిపోయేడు.

అతని తెలివిచూసి మోజుపడ్డారు కొందరాడవాళ్ళు. అతని డబ్బుకి బానిసలయ్యేరు కొంతమంది. అతని అందానికి ఆహుతులయ్యేరు కొంతమంది. కాని వాళ్ళలో ఐశ్వర్యపం తుల్ని మాత్రమే అతను భరించేడు.

అతను ఫైనల్ ఇయర్‌కి వచ్చేసరికి బంగళా అద్దెకు తీసుకున్నాడు. ఎమ్మెస్సులో చేరగానే కొత్తకారు కొన్నాడు.

ఆ కారూ బంగాళా అతనికి జీవితాంతం గుర్తుంటాయి. వాటితో ఎన్ని మధురానుభూతులు ! ఎన్ని తీపి గుర్తులు !

• • •

అతనికి ఆ రాత్రి చాలా విసుగ్గా ఉంది. ప్రపంచం

అంతా చచ్చిపోయినట్టూ తను ఒక్కడే వెయ్యేళ్ళు బతకాలని భగవంతుడు శపించినట్టూ చాలా బోరింగుగా వుంది.

శశిలేదు, సుశిలేదు, కమల కలకత్తా పోయింది. మీనాక్షి మొగుడు ఊళ్ళోనే వున్నాడు. విశాలకి జ్వరం— దాని మొహం దాని కెప్పుడూ జ్వరమే.

"జ్వరంగా వుంది బాబూ రేపు రాలేను" అంది అతని దగ్గరకొచ్చి మల్లమ్మ. మనసు బైటకొచ్చి మాటాడినట్టు తుళ్ళిపడ్డాడు అతను.

"మరైతే"

"నా కూతుర్ని అంపుతా పన్లోకి."

♦ ♦ ♦

పన్లోకి కూతురొచ్చింది.

అలికిన నేలమీద పెట్టిన రంగుల ముగ్గులా మనోహరంగా వుంది.

ఆమె కళ్ళు పన్నీటి సరసులో పూసిన వింత పూలలా ఉన్నాయి.

మూత పెట్టిన కుంకుమభరిణలా నిండుగా వుంది ఆమె ముఖం.

మొగలి పువ్వులోపలి రేకులా లేతగా వుంది.

ఆమెకి పయసొచ్చి
వంటికి వళ్ళూ
కంటికి కాంతీ వచ్చేయి.

కొత్త సబ్బుబిళ్ళలా కొరుక్కు తినెయ్యాలన్నట్టు వుంది.

ఆమెకు నగలు లేవు, ఉన్నా అందంలో కరగిపోయి వుండేవి.

"ఈ అల్పురాలిలో యింత అందమా ?" ఆశ్చర్య పోయే డతను.

"నీ పేఁరేవిఁటి ?"

"రాజమ్మ?" మువ్వలు జల్లినట్టు నవ్వింది.

♦ ♦ ♦

ఆమెను చూసిన దగ్గర్నుంచీ అతని ఎముకల్లో పీకు ప్రారంభమయింది.

అతని మనసు బ్రహ్మాండమైన సమస్య పళ్ళచక్రాల మధ్య తెగిపోతున్నాది.

జీవితంలో తొలిసారి ఒక అభాగ్యురాలు అతన్ని ఆకర్షించింది.

ఇంత అందం వదులుకోవడం ఎలా ?

"కాని కుళ్ళునీటి పువ్వే ?"

ఈమెను కోరుకుంటే మేఘాలమీంచి సముద్రం అడుగున పడిపోవడమే.

అతను అంతవరకూ హైయ్యర్ మిడిల్ కంటె కిందకు దిగజార లేదు.

♦ ♦ ♦

ఒక రాత్రి

గంధర్వగానం వింటున్నట్టువిలాసంగా ఊగుతున్నాయి ఆవరణలోని కొబ్బరిచెట్లు.

వాటి ఆకులు గలగల నవ్వుతున్నాయి.

దశమి వెన్నెల వెండిలేసు జోళ్ళతో కిటికీలోంచి హాల్లోకి వచ్చేసింది.

దూరాన సముద్రం ఉద్రేకంతో ఉరకలు వేస్తూంది.

కిటికీ లేసు తెర, ప్రియురాలి పైటలా ఎగురుతూంది.

దూరాన రెండు కార్ల హారన్లు ప్రేయసీ ప్రియుల సాంకేతిక సంభాషణలా వినిపిస్తున్నాయి.

కిటికీలోంచిపడ్డ వెన్నెల విలాస భూగృహం వెండి ద్వారంలా వుంది.

మూలనున్న టేబుల్ లేంప్ చీకట్లో విరిసిన కలువలా ఉంది.

మీదనున్న సీలింగ్ ఫేన్ ప్రేమపాట 'హం' చేస్తున్నది. వాస్తవం కల ఒడిలో ఒరిగిపోయింది. చక్కని చుక్కలు చల్లగా పాడేయి. మనసు మసాలాముద్ద నూరుకుంది. కోరిక పాముకోరల పట్టుకారుతో మనసుని పీకింది.

ఆమె మొహం అతను చేతుల్లోకితీసుకున్నాడు, వెన్నెల కరిగిన పన్నీరు దోసిట్లోకి తీసుకున్నట్టయింది. ఆ రాత్రి కుళ్ళు నీటి పువ్వే జయించింది.

* * *

పువ్వల్లే నవ్వింది ఆమె.

వానల్లే ఉరిమేడు అతను.

పిల్ల ముత్యంలా వుంది. పిట్టలా పాడింది. పాములా ఆడింది. పాలలా పేరుకుంది. అలలా కరిగిపోయింది.

*　　　*　　　*

అలాటివి పదే రాత్రులు.

కాని దేముడికి కన్ను కుట్టింది.

వెన్నెల శాపం వచ్చి నల్లబడిపోయేయి రాత్రులు.

o　　　o　　　o

డాక్టర్ అరవింద్ యం. యస్. స్వంత వూరు వెళ్ళిపోయి ప్రాక్టీసు పెట్టేడు.

మల్లమ్మని పట్టుకున్న రోగం వదల్లేదు. నెలలోనే ఆమె చచ్చిపోయి కూతురి కడుపున పడింది.

కూతు రేమైంది?

ఆమె డాక్టరు ఎడ్రసు కనుక్కొని "మనిద్దరి మధ్యా సంఘం అఘాతాలు సృష్టించింది. నన్ను పెళ్ళాడమని కోరుకోను. కాని నాకు పుట్టబోయే బిడ్డ తండ్రిగా నీ పాదసేవ చేసుకుంటూ నీ పంచని పడుండనీ" అని బతిమాలుకోలేదు.

అసలు ఆమెకు డాక్టరుది ఏ ఊరో కూడా తెలియదు.

అంచేత ఆమెకు—

డాక్టర్ అరవింద్‌తో పాటు—జరికాళ్ళకోరిక—సెకండ్ షో సినిమా నీడలో నలిగిన పూదండ—వర్షం రాత్రి వెచ్చ

దనంలో రెండోసారి జారిన కాలూ—పడిన కాలువలోంచి కుళ్ళిన కుళ్ళూ కూడా జ్ఞాపకమున్నాయి.

ఆమెని ఏ రాత్రి అయినా బస్సులమధ్య చీకట్లో స్టేషనురోడ్డు నీడల్లో, సినిమాహాలు కీనీడల్లో చూడొచ్చు.

ఆమె

ఊరవతల గుడ్డివెన్నెల్లో పెనుపుట్టల్లా లేచినగుడిసెల్లో చివరిదాన్లో వుంటుంది.

ఆమె యింటిచుట్టూ చేతులు చాపిన చీకట్లా విస్తరించిన వృక్షం వూడలు ఉరితాళ్ళలా వేలాడుతూ ఉంటాయి.

ఆమె యింట్లో వెలిగే నూనెదీపం...అప్పుడే భర్తను పోగొట్టుకున్న స్త్రీ మొహాన్ని బొట్టులా చూడ్డానికి బాధగా వుంటుంది.

ఆ యిల్లు చీకటికే అంకితం అయినట్టూ, కాలనాగు చుట్టలమధ్య కారుచీకట్లే ఆ కొంపకి సహజమైనట్టూ వుంటుంది.

ఆ గుడిసెల్లోని మనుషులు చావు క్రీనీడల్లా నల్లగా అర్భకంగా వుంటారు. వచ్చే జన్మలోనైనా సుఖిస్తాం అన్న నమ్మకం; కోరికా వాళ్ళ కళ్ళల్లో ఎక్కడా కన్పించదు. వాళ్ళ పసిపిల్లలు పందిపిల్లల్లా ముద్దొస్తూవున్నా, కాస్త పెద్దపిల్లలు తోడేళ్ళు పెంచిన పిల్లల్లా అసహజంగా వుంటారు. వాళ్ళ ఏడుపులు ఆకలి పేగుల అరుపుల్లా వుంటాయి. కొండల్లోపుట్టి

గుహల్లో పెరగవలసిన వింత మృగాలు దారితప్పి నాగరిక ప్రపంచంలోకి వచ్చినట్టుంటారు వాళ్ళు.

◆ ◆ ◆

రెండు సంవత్సరాల్లో డాక్టర్ విశ్వనాథం ఏకైక పుత్రికనిచ్చి డాక్టర్ అరవింద్‌కి వెంకటేశ్వర సన్నిధిలో అతి వైభవంగా వివాహం చేశారు. ఆతర్వాత అరవింద్ మామగారింటికొచ్చేశాడు. అది అతను చదువుకున్న వూరే.

"విశాల, సుశీల ఊరు" అని లోపల్లోపల నవ్వుకున్నాడు అరవింద్. రాజమ్మ వూరుకూడా అదేనన్న సంగతి అతను గుర్తుకు తెచ్చుకోలేదు.

ఆ తర్వాత పదేళ్ళపాటు అల్లుడూ, మామా కలిసి కోయ్యాని కడుపూ, తియ్యాని కడుపూ లేదు. వాళ్ళ ఆర్జనకి యినప్పెట్టెలు పగిలిపోయేయి. వాళ్ళక్రింద అరడజనుమంది అసిస్టెంట్లు, ఇరవయిమంది నర్సులు, పదిమంది మంత్రసానులు పనిచేస్తున్నారు. వాళ్ళు ఊరవతల నర్సింగ్‌హోం కట్టుకోవడానికి బంజరు భూమికి పట్టా పుచ్చుకున్నారు.

ఒక బంగారు ఉదయాన,

బాలభానుడు బంగారు దుస్తులువిప్పకుండా వున్నప్పుడు,

ఊరంతా చల్లగాలి కన్నతల్లి చూపులా చల్లగా వీస్తున్నప్పుడు,

కనువిప్పిన పసిపాప తల్లి మొహం తనవేపు తిప్పుకొని నవ్వే వేళ;

కదులుతున్న యినపకోటల్లాంటి మూడు బుల్‌డోజర్లు

ఊరవతలవున్న గుడిసెల్ని దున్నేసేయి. దగ్గరుండి నేలమట్టం చేయించేరు రక్షక భటులు.

కన్నకూతురి అస్థికలు యేరుకున్నట్టు పవిత్రంగా ప్రేమగా పదిలంగా ఏరుకున్నారు చిరిగిపోయిన పుల్లల్నీ కర్రల్నీ అక్కడివాళ్ళు.

"బాబ్బాబూ! మమ్మల్ని మంటకలిపేకండి" అని చేతు లెత్తి ప్రార్థించేరు అక్కడి ప్రజ. ఎత్తిన చేతులు దించకపోతే విరిచేస్తామన్నారు అధికార్లు. ఇంకా దిగని చేతులికి సంకెళ్ళు వేసేరు రక్షక భటులు.

రెప్పపాటులో గుడిసెలు నేలమట్టం అయిపోయేయి.

"రాజమ్మ పచ్చిందేవేఁ, అదురుష్టమంతురాలు. దాని గుడిశ పక్కనంబర్లో వుండిపోనాది"

రాజమ్మ ఒకకంట నీరూ, ఒకకంట నిప్పూ కక్కింది.

మరు సంవత్సరం రాజమ్మ గుడిశ పక్కనే "పంకజం నర్సింగ్‌హోం" వెలిసింది, దాని ఆవరణలో డాక్టరు విశ్వ నాథ్ స్మారక చిహ్నంగా అతని కంచు ప్రతిమ ప్రతిష్ఠించ బడింది. ఆ విగ్రహం కంచు కళ్ళు యెదురుగా ఆరంతస్తుల నర్సింగ్‌హోంని గర్వంగా ప్రేమగా చూస్తున్నట్టుంటాయి. ఆ నర్సింగ్‌హోం పగలుచూస్తే పాలరాతితో కట్టినట్టుంటుంది; రాత్రి అద్దాలమేడలా వుంటుంది.

ఆ ఆవరణలోనే డాక్టరు అరవిందుకీ, మరో యిద్దరు డాక్టర్లకీ, ఇంకా యితరులకీ బంగళాలున్నాయి.

రాజమ్మకి ప్రపంచం మంచితనంలోనూ, దేవుడి నిండు దయలోనూ ఏ మాత్రం నమ్మకం తగ్గలేదు. అసలు తనకు

జీవితంలో ఏ అన్యాయం జరగలేదనే నమ్మకంతోపాటు, తను అంతకంటే ఎక్కువ అంతస్తుకి తగ్గననే విశ్వాసంకూడా వుండడంవల్ల, ఆమె లోపల ఎంతగుట్టయిపోయినా పైకి నిండుగానే వుంటుంది.

ఆమె ప్రతి శుక్రవారం ఆలయానికి వెళుతుంది. ప్రతి శనివారం ఉపవాసం వుంటుంది. దేవుణ్ని చూసినప్పుడల్లా "బాబూ! మణులూ, మాన్యాలూ అడగను. భూములూ బంగారం అసలేవద్దు. నా కూతురు పది కాలాలపాటు పసుపు రాసుకు బతుకుతే చాలు. పెళ్ళి ముగ్గుతొక్కే భాగ్యం దానికేనా యియ్యి. నా బతుకెలాగూ బుగ్గయిపోనాది. నానే నా సేతుల్తోనే కాల్చేసుకున్నాను. దాన్ని బాగుసెయ్యొద్దు. సెయ్యమనికూడా నేనడగను. నేనడిగేదల్లా ఒక్కటే. నా బతుకులాంటి బతుకు మాలచ్మిగుంటకొద్దు. దాన్ని సల్లగా సూడు" అని ప్రార్థించేది. ఒక్కోసారి ఆ రాతిదేవుడు తన ప్రార్థన విన్నట్టు ఫీలై పొంగిపోయేది.

మాలచ్మిగుంటకి పదేళ్ళు. స్టూడెంట్ల లాడ్జీలు తుడుస్తుంది. వాళ్ళకి కేరియర్లు తెస్తుంది. తల్లికి వండుతుంది. తల్లి దగ్గరకొచ్చే సరసులకి సారా తెస్తుంది. దాని కా వయసుకే సృష్టిరహస్యాలన్నీ అర్థమైపోయేయి.

ఒకనాడు మహాలక్ష్మి తల్లీ కలిసి ఊళ్ళోకి బైల్దేరేరు. సాయంత్రం చుక్కలు "యింత తొందరగా చీకటైపోయిందా" అని అప్పుడే మొహాలు కడుక్కొని మెరుస్తున్నాయి.

నర్సింగ్‌హోం దాటి రెండు ఫర్లాంగులు వచ్చేరు వాళ్ళు. ఒక వీధిలైటుకింద పెద్ద అమెరికన్‌కారు ఆగివుంది.

దాని ఎత్తినబోనెట్టు తెరిచిన పులినోరులా భయంకరంగా వుంది. దానిముందు యింజన్లోకివంగి రిపేరుచేస్తున్న డ్రైవరు అరమనిషిలా వున్నాడు.

రాజమ్మా మహాలక్ష్మీ లైటుకింద కొచ్చేరు. రాజమ్మ ఆగి నవ్వింది. రాజమ్మని చూడగానే కారులోకూర్చున్న డాక్టరు అరవింద్‌కి తను క్రిందటి జన్మలో చంపిపాతేసిన మనిషి దయ్యమై తిరిగొచ్చి తనని చూసి నవ్వుతున్నట్టనిపించింది. ఆమె ప్రక్కనున్న మహాలక్ష్మీని చూడగానే, ఏదో వూళ్ళో కాన్వెంటులోవున్న తన పెద్దకూతురు మిల్లీని అన్నం లేకుండా ఎండబెట్టి జుత్తుపీకేసి, గౌను చింపేసి, నడిబజారులో నిలబెట్టి నట్టు భయపడి అనుకోకుండా కారుదిగేడు. రాజమ్మా అతనూ ఒకర్నొకరు పోల్చుకున్నారు. రాజమ్మ మధురస్మృతిలా నవ్వింది. అతని మొహాన్ని బెడ్‌సైడ్ మేనర్సుకోసం అంటించు కున్న కృత్రిమమైన చిరునవ్వు కాలుతున్న మంటలో మాడిన లేత మొగ్గలా మండి మసైపోయింది.

రాజమ్మ నిద్రలో నడుస్తున్నమనిషిలా చీకట్లోకి నడిచి వెళ్ళిపోయింది. ప్రక్కనున్న పిల్ల కూడా ఆమెకి చాలాసేపు గుర్తులేదు. గతం గోడమీద ఏదో అందమైన చిత్రం కదిలి నట్టయి ఆమెకు ఏడుపూ, నవ్వూ ఒక్కేసారి వచ్చేయి.

అరవింద్‌కి తనచుట్టూ వున్న భూమి పగిలిపోయినట్టూ అతనొక్కడే ఒక విషపుగడ్డమీద వంటరివాడై పోయినట్టూ అనిపించింది. అతని పక్కనున్న టెలిగ్రాపు తీగెలుకి రెక్కలు తెగిన పక్షిలా ఈదురుగాలి మూలుగుతోంది.

అతని నర్సింగుహోం లైట్లు అతి దూరంగా కన్పిస్తున్నాయి. తనా నర్సింగుహోం చేరలేనట్టూ, అతన్ని ఏదో చీకటిగుహలో ఎవరో నేలకి మేకులతో బిగించేసినట్టూ ఫీలై ముందుకు నడవబోయినా అడుగు పడలేదు. పది జన్మలకిందటి పాపం ఏదో తనని ఎముకలచేత్తో బలవంతగా తనవేపు లాగుతున్నట్టూ, తను కాదనలేని నిస్సహాయుడూ, నిర్బలుడూ అయిపోయినట్టూ అన్పించిం దతనికి.

నిలబడలేని అతను అంతసుకూడా మర్చిపోయి పక్కనున్న మదుముఃమీద కూలబడిపోయేడు. జేబులో సిగరెట్టుంది. కాని లైటర్‌లో పెట్రోలులేదు. "ఛ! డ్రైవర్ని అడగడమా?" ఊరుకున్నాడు.

రెండోవీధి లైటుచేరిన రాజమ్మ వెనక్కి తిరిగిచూసిన చూపులో కోరికా, దీవనా లేవు.

"యింజనందుకుంది సాబ్" డ్రైవర్ అన్నాడు. ఆమె మీదనుండి చూపు మరల్చి స్టీరింగుదగ్గర కూర్చుని కారు స్టార్ట్ చేశేడు డాక్టరు అరవింద్. పాముపిల్లలా పరిగెత్తింది కారు. ఆ కారునడుపుతున్నప్పుడల్లా అతనికి తన జీవితాన్ని తనక్కావలసినట్టు మలుచుకుంటున్నానన్న ఆత్మవిశ్వాసం, మలుచుకోగలనన్న ధైర్యం ఎంచేతో ఎప్పుడూ వస్తాయి.

○ ○ ○

ఓ రాత్రి అనుకోనంత తొందరగా యింటికి వచ్చేసిన రాజమ్మకి టీ దుకాణం నాయరు వళ్ళోవున్న మహాలక్ష్మి

కనిపించింది. తప్పు నాదికాదన్న చూపు విసిరి వెళ్ళిపోయేడు నాయరు. ఆ రాత్రి మహాలక్ష్మిని కసితీరా చావబాదిన తర్వాత రాజమ్మ కూతుర్ని కావలించుకుని ఏడ్చింది. తనలా అవొద్దని బ్రతిమాలింది. అలా చెయ్యొద్దని దేవుడ్ని మరోసారి ప్రార్థించింది.

మహాలక్ష్మిని టీ దుకాణంవాడి తర్వాత యిద్దరు స్టూడెంట్సూ, తర్వాత బస్ కండక్టరూ, బడ్డీకొట్టువాడూ మోసం చేశారు.

రాజమ్మ ప్రార్థన విన్నట్టే కనిపించి మోసంచేసిన గుళ్ళో దేవుడుమాత్రం ఏమీ మోసం చెయ్యనట్టు రాతినవ్వు నవ్వుతూనే వున్నాడు. చీకటి గుడిశెలోంచి, చెట్ల ఆకుల నీడల్లోకి, వీధిలైట్ల క్రీనీడల్లోనే ప్లాస్టిక్ పువ్వులా తల్లితోపాటు కూతురుకూడా వెళ్ళడం ప్రారంభించింద.

o o o

“హేపీ బర్త్ డే టు యూ” అని “యూ”ని మూడు మైళ్ళు సాగదీసి పాడుతున్నారు. అందరిమధ్యా “మిల్లీ” కొవ్వూ పింగాణీ కలిపి చేసిన బొమ్మలా నవ్వుతూ నిల్చుంది. చుట్టూవున్న ఆమెఫ్రెండ్సంతా ఆడా, మగా టైట్ పాంట్సులో వున్నారు. మిల్లీమాత్రం చీరంతా జరీవున్న బెనారస్ చీరలో వుంది. ఆమె ముఖం బంగారు వేజులోగుచ్చిన వెండిపువ్వులా మెరుస్తోంది.

పాట అయిపోయింది. ఒక్కగుక్కలో కొవ్వొత్తులన్నీ

ఆర్పేసింది మిల్లీ పట్టుపాము కళ్ళల్లా మెరుసున్నాయి ఆమె కళ్ళు. దూరాన్నుంచి ఆదిదంపతుల్లా ఆశీర్వదిస్తూ నిల్చున్నారు నవ్వుతూ ఆమె తల్లిదండ్రులు.

హాలంతా ఖరీదైన సిగరెట్టు పొగతోను, సెంటువాసనలతోను మత్తెక్కిపోయింది. ఆ హాల్లోవున్న రంగు రంగు లైట్లన్నీ ఆడవాళ్ళ నగల్లోను, మగవాళ్ళ టెర్లిన్ సూట్లు మడతల్లోనూపడి యింద్రధనుస్సు రంగుల్లో మెరుస్తున్నాయి. ఆ హాలునిండా చిన్నా; పెద్దా, ఆడా, మగా చాలామంది వున్నారు. చిన్నవాళ్ళంతా పెద్దవాళ్ళులాగా పెద్దవాళ్ళంతా చిన్నవాళ్ళలాగా వుండడానికి చేసే ప్రయత్నాలవల్ల వాతావరణంకి కృత్రిమ అందం వచ్చింది.

రాత్రి పదకొండుకొట్టి పదినిమషాలైంది. అందరిచేతుల్లోనూ హాట్ డ్రింక్స్ పట్టుకున్న పెద్దవాళ్ళంతా హుషారుగా కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు ఓమూలచేరి. చిన్నవాళ్ళు ఎల్. పి. రికార్డులు వేసుకొని డాన్సుచేస్తూ మత్తెక్కి పోతున్నారు. ఆ హాలొక్కటే చూసిన విదేశీయులెవరూ భారతదేశం బీదదనలేరు.

భారతదేశం బీదదని రుజువు చెయ్యడానికేనన్నట్లు ఆ హాల్లోకి రాజమ్మ పెద్దపులి తరుముకొస్తున్నట్లు. పరుగెత్తుకొచ్చి డాక్టరు అరవిందు కాళ్ళమీద పడిపోయింది.

“రచ్చించుబాబూ రచ్చించు నా కూతుర్ని రౌడీ ఎదవలు పొడిసీనారు, వళ్ళు తెలకుండా పడిపోనాది కూతురు.

నువ్వొచ్చి దాన్ని బతికిస్తేగాని నీపాదలొగ్గం" అంటూ అతని పాదాలు విషపు తీగలా చుట్టేసింది.

డాక్టర్ అరవింద్ వస్తాననీ, రాననీ అనలేదు. తను మాట్లాడగలనన్న విషయం మర్చిపోయేడతను. కాని హాలులో వున్న మిగిలిన వాళ్ళంతా చూపుల్తో "రాడు" అన్నారు. ఇంత ఖరీదైన పార్టీ మూడ్‌ని పాడుచేసిన నేరానికి రాజమ్మని వాళ్ళు క్షమించలేక పోయేరు.

"ది సిల్లీ బిచ్ హేజ్ ప్రిజెంప్టువస్"

"బట్ డాడీ, యిటీజ్ యింపాజిబుల్" అంది మిల్లీ డాడీ పక్కకొచ్చి చెయ్యిపట్టుకొని 'ఇంతమంది జవాన్లను తప్పించుకొని ఎలా వచ్చేసేవే ముండా ?!' అన్నట్టు రాజమ్మవేపు చూస్తూ.

"గవర్నమెంటాస్పత్రికి తీసికెళ్ళు" ఎవరిదో ఉచిత సలహా.

"ఆయాసుపత్రి ఆరుమైళ్ళు, అంతసేపు బతకదు బాబూ" అంటూ పొర్లుతున్న కన్నీటిని తుడుచుకోకుండానే బతిమాలింది రాజమ్మ. ఆమె కన్నీరు డాక్టరు జోళ్ళమీదపడి వాటి మెరుపుతగ్గి మరక కట్టింది.

రాజమ్మ అరవింద్ కళ్ళల్లోకి చూసింది. నీరు నిండిన ఆమె కళ్ళకి ఆరుగురు మనుషుల్ని అతక్కుండా చేసిన మరమనిషిలా కన్పించేడతను.

"పేగులు బైటపడిపోనాయ్. పిల్లనిచూస్తే కాదనవ్. ఒక్కసుట్టు రా బాబూ ?" తిరిగి వెళ్ళిపోతున్న దేవుణ్ణి

ఆఖరిసారి ప్రార్థించిన పాపిలా ప్రాధేయపడింది. ఆమె వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది. పాపాలన్నీ కొట్టుకొనిపోయేట్టు ఏడ్చింది. వింటున్నవాళ్ళు వణికిపోయేలా ఏడ్చింది.

“ఈవేళే మా ఆఖరురాత్రి, రేపెలాగూ వెళ్ళిపోతాం. నువ్వెప్పుడూ యింతే. ఎప్పుడూ ఆపరేషన్లూ, ఇంజక్షన్లూ... చూడు మమ్మీ” మమ్మీకి అపీలు చేసింది మిల్లీ.

మమ్మీకి దయామయురాలని పేరు. ఆవిడ నెమ్మదిగా రాజమ్మను లేవదీసింది. వాళ్ళిద్దరూ ఒకరిపక్కన ఒక్కరు నిల్చున్నప్పుడు దేవత క్షమిస్తుందో లేదో అన్న కలవరంతో వణుకుతున్న పాపిలా రాజమ్మా, పాపిని క్షమించేనన్న గర్వంతో నిల్చున్న పార్వతీదేవిలా మిసెస్ అరవింద వున్నారు.

“రా, కారులో పంపుతాను గవర్నమెంటాసుపత్రికి” అంటూ ఆమె రాజమ్మని నడిపించుకొని తీసుకొనిపోయి, మళ్ళీ రెండు నిమిషాల్లో తిరిగొచ్చేసింది.

ఆమె మంచితనాన్ని మెచ్చుకున్నారు అక్కడి మంచి వాళ్ళు. ఆమె tact ని మెచ్చుకున్నారు వృద్ధిలోకి రావలసిన వాళ్ళు.

బైట రాత్రి మొహం తెగిన మనిషిలా భయంకరంగా వుంది.

ఏం చెప్పినా పార్టీ మూడ్ పాడై పోయింది. అంచేత వెంటనే భోజనాలకి కూర్చున్నారంతా. ఇంకా మొదటికోర్సు పూర్తవనేలేదు.

ఈలోగా మంత్రాన్ని వదిలించుకొని వచ్చిన పిశాచిలా రాజమ్మ వచ్చి ద్వారంలో నిల్చుంది.

ఆమె చీర రక్తం మరకలు వున్న చోటల్లా చిరిగిపోయినట్టుంది.

ఆమె ఆత్మ చిరిగిపోయిన మనిషిలా వుంది. ఆమె కళ్ళు గేదెడు రక్తం తాగి యింకా కావాలని ఆజ్ఞాపించే అమ్మవారి కళ్ళల్లా జేవురించి వున్నాయి. ఆమె ముక్కు కాటేయబోయే పాము పడగలా ఎత్తుగా పొంగింది. ఆమె కడుపులోమంటకి కన్నీళ్ళు ఆవిరైపోయేయి.

కన్నతల్లినైనా చంపడానికి సిద్ధంగావున్న మనిషిలా పిచ్చి ఆవేశంతో ఊగిపోతూందామె.

డాక్టరు అరవిందనిచూడగానే ఆమె అతనివేపుయీానిన పులిలా పరిగెత్తుకెళ్ళి కోటు కాలరు పట్టుకొని ఎముకలన్నీ విరిగేటట్టు గుంజింది. అప్పుడు ఆమెని ఆపడానికి అక్కడవున్న ఎవరూ తెగించలేదు.

"సూడు. బాగా సూడు. నేను నీ 'ఎన్నెల పువ్వుని' 'ఎండిన తీగెని' నన్ను మరిసిపోయుండొచ్చు. కానీ కూతుర్నెలాగ మరిసిపోనావు? దాన్ని పస్తులు పెట్టేవు. పడుసుకోనిచ్చేవు.

మీకాడే నేయంవుంటే నీ పక్కల కూచోనుండాల ఆ గుంటిప్పుడు. మీకాడే దరమంవుంటే నీ యాస్తిలో వాటా వుండాల దానికి.

కాని మీరు గొప్పోళ్ళు. మీకు నేయం వొద్దు. దరమంవొద్దు. మీరంటే బగమంతుడుకూడా జడిసిపోతాడు.

కాన్నేను బీదముండని. బజారు నంజని. నాకు దేవుఁడంటే బయంవుంది. నేను సచ్చేక 'ఆ బాబు పరువేందుకు బెట్టేవ్?' అని బగమంతు డడుగుతాడేమోనని బయట పడిపోయి సీ వూసుకి రానేదు. కడుపులు మండిసచ్చినాఁవేఁ గాని, కానీ యిమ్మని సెయ్యిజాపనేదు తల్లీకూతుళ్ళం. కార్లో తిరగాల్సిన కూతురు కారుస్టేండులో పడుసుకుంటూంటే సూస్తూ వూరుకున్నా, మా రాణిని కావాలనే ముష్టిదాన్ని సేసేసేరు.

నువ్వు దాని బాబువనికూడా తెలనివ్వలేదు.

నా నీతి నాకుంది.

నా దరమం నేన్నిలబెట్టుకున్నాను.

బతికినన్నాళ్ళు పచ్చి మంచినీళ్ళు నిన్నడగ లేదు. కాని సచ్చి నీ పంచనపడుంది. సూసుకో నీ కూతుర్ని.

ఆకిరికి దాని బాబుగా కాకపోయినా, మనిసిగా వొయిద్దెం సేసుంటే అది బతికేది, దారిమద్దెల కుక్కసావు సచ్చేది కాదు.

నువ్వు తండ్రివికావు. రాచ్చసుడివి.

నువ్వు మనిసివికావు. మహామారివి.

అని అందామని ఆమెకు ఎంతో అన్పించింది. కాని కిలకిల చుట్టుకుపోతున్న పేగుల్లోని కోరిక చేత్తోపట్టుకొని "సీ! నిన్ను తిడుతే ఓటీ, కుక్కని తిడుతే ఓటీకాగు." అని వెళ్ళిపోయింది.